

“Si ofereixen una tercera via, es votarà al costat de la independència”

El jutge del cas *Palau* ha citat com a imputat l'ex-tresorer de CDC Daniel Osàcar per un presumpte compte a Suïssa amb 1,2 milions d'euros. En un comunicat de Convergència ho heu negat. Coneixeu tots els seus moviments bancaris?

—Sí i diem que això és radicalment fals i ens indigna profundament la incapacitat del sistema processal a l'Estat espanyol per articular els mecanismes probatoris de la innocència d'aquesta persona. Li hem insistit per activa i per passiva que es demani certificats a cadascuna de les entitats financeres que hi ha a Suïssa per acreditar que Daniel Osàcar mai ha tingut cap compte.

Estem davant d'una situació d'indefensió radicalment injusta. Aquest és un neguit que volem fer avinent al conjunt de la ciutadania.

—**Heu suggerit que no és casual que passi vint dies abans d'unes eleccions.**

—Això no és atzarós, hi ha una intencionalitat política evident. Davant la proximitat d'unes eleccions acaben sortint insinuacions d'aquestes característiques. Això no ens malmetrà la nostra determinació a continuar en aquest procés cap a la llibertat de Catalunya. També va sortir una altra portada del diari *El Mundo* que vinculava gent de CDC a moviments islamistes radicals sense cap mena de fonament, amb les mateixes insinuacions de l'entorn de la policia. És inacceptable i no minaran la nostra determinació.

—**Les eleccions al Parlament Europeu ja són aquí. El CEO augurava un empat tècnic de CiU i ERC en aquestes eleccions. A cada bugada CiU perd un llençol?**

—No, perquè a les últimes europees vam quedar segons, molt per darrere del PSC, i, en aquests moments, el que és

Josep Rull (Terrassa, 1968), secretari d'organització de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), analitza les perspectives electorals de CiU i identifica quatre escenaris clau per a l'èxit del procés català.

clar és que estem en condicions de guanyar les eleccions. Les europees només les hem guanyat una vegada, el 1994. Ara estem en condicions de poder-les guanyar. El que és rellevant del CEO és que les forces sobiranistes ocupen la primera posició i aquelles forces que no tenen com a centre de gravetat el dret a decidir i l'Estat propi queden relegades a posicions secundàries a Catalunya. A partir d'aquí, quin és el missatge que enviem als ciutadans de Catalunya? Que si la força política del president que lidera el procés guanya les eleccions, el procés s'enforteix. En aquesta campanya procurem avalar una acció de Govern que ha aconseguit començar a fer repuntar la situació, valoritzar la feina d'un candidat, Ramon Tremosa, que ha excel·lit a l'hora d'aconseguir coses per a Catalunya i explicar el procés a Brussel·les. I la idea que reforçant el partit del president es reforça el pro-

cés. Tots els processos d'aquesta mena han de tenir un lideratge fort.

—**Dèiem que, a cada bugada, CiU perd un llençol perquè a les eleccions al Parlament de Catalunya va perdre escons i, ara, podria quedar en segon lloc.**

—Però hem de tenir clar que qui està patint l'erosió més gran, davant d'aquest procés, és CiU. Per diverses raons. Perquè a Madrid estan convençuts que la peça a abatre per debilitar el procés és el Govern de Catalunya i la figura del president Mas, al capdavant. En segon lloc, perquè nosaltres assumim la responsabilitat de governar un país en plena crisi econòmica i amb les finances de la Generalitat absolutament devastades. Per tant, diem que sense govern autònom no hi ha la possibilitat de construir l'Estat propi. Hi ha d'haver algú que tingui la força i la responsabilitat de gestionar l'autonomia amb moltes limitacions. Això, en un context de crisi econòmica, té uns costos. Nosaltres els assumim però, de la mateixa manera, estem convençuts que la ciutadania valoritzarà aquells que prenen decisions arriscades. Ningú no li pot qüestionar, a CiU, que estem prenent decisions valentes, en el sentit de governar un país en una situació difícil, i valentes en el sentit que, malgrat els atacs continuats de les institucions espanyoles, continuem tirant endavant aquest procés democràtic cap a la llibertat de Catalunya. Som conscients que de vegades amb posicions secundàries es tenen menys riscos. Cal que hi hagi algú que assumeixi riscos i els ciutadans ho valoraran.

—**El fet és que el president Mas ja va demanar un plus de confiança per liderar el procés en aquelles eleccions. I tot i així CiU va perdre escons. Si ara es repetís la davallada, tot i la fermesa demostrada per Mas duent a terme el procés, com s'hauria d'interpretar?**

—En aquestes eleccions necessitem que hi hagi molta participació perquè se'ns impedeix posar les urnes el 9-N i, ara que tenim possibilitat de posar-les, les hem d'omplir. Hem omplert carrers i ara hem d'omplir urnes. I aquests vots haurien d'anar a avalar aquells que es comprometen en el procés. I tercer: el que hem d'evitar és que l'endemà pugui haver-hi lectures interessades dels

resultats. N'hem de ser molt conscients. No fem una apel·lació de “veniu a votar-nos” sinó una constatació lògica i empírica: “en aquest procés hem de reforçar aquells que l'avalen”. En aquests termes és previsible que la ciutadania ens entengui.

—**Ara el full de ruta és aprovar la llei de consultes *in extremis* perquè immediatament el president Mas convoqui la consulta del 9-N abans que ningú no hi recorri en contra al Tribunal Constitucional (TC). La consulta contra rellotge no pot ser anul·lada posteriorment?**

—Podria ser, però els ho posarem molt difícil perquè farem una llei de consultes i un decret de convocatòria molt impecables en termes legals. Per tant hi haurà d'haver molts arguments perquè l'anul·len. Tot i que aquests arguments són el que li manca a l'actitud del Govern espanyol. Ara només tenim redactat el 15 per cent de la llei de consultes però ja han dit que la impugnaran. Sense saber què diu! Tant els fa això! Tanmateix els ho posarem molt difícil. Al mes de setembre estarem en condicions de posar sobre la taula una llei; el president signarà la convocatòria sobre una llei no anul·lada i tindrem preparades les urnes, les paperetes, el registre de participació. Per part del Govern estarà tot preparat perquè el 9 de novembre els catalans puguin votar.

—**La qüestió del cens, com es resoldrà?**

—Satisfactòriament, perquè si nosaltres tenim un article de l'Estatut que ens dona les competències per fer consultes, és evident que aquestes consultes s'han de poder fer basant-se en algun registre. Nosaltres utilitzarem el registre de població a Catalunya. I totes les cauteles via llei per garantir totes les previsions que ens demana la llei de protecció de dades.

—**El TC s'ha distingit per trobar elements imprevisibles per declarar inconstitucional, retallar o buidar de contingut lleis i estatuts. Si li convé, s'afanyarà a invalidar lleis i consultes.**

—Podria ser. Però últimament el TC ens va sorprendre a l'hora de dir “no ens feu posicionar sobre un tema polític que no és jurídic”. El que expliquem, per activa i per passiva, és que no ens trobem davant d'un procés

JORDI PLAY

“En paràmetres europeus, democràtics i homologables caldria esperar una proposta” de Rajoy.

amb dificultats de caràcter jurídic sinó de voluntat política. Dins la llei, dins la Constitució, es pot fer perfectament una consulta. En un país normal hi hauria d'haver un acord polític. Hem de tenir aquesta esperança, ni que sigui molt tènue. Hi ha un punt que ens encoratja, que és precisament aquesta sentència del TC sobre la declaració de sobirania. Té una part negativa però en té una altra d'interessant perquè diu que el marc legal és obert, utilitzin les eines adequades i posin-se d'acord. Aquesta és la clau.

—**I, si no, plebiscitàries?**

—Si no, hi ha altres possibilitats, però no volem avançar cap escenari per no debilitar el 9-N. Si comencem a parlar de possibles plans B, acabem debilitant l'opció més bona. Per tant centrem tots els esforços a dir que no només és possible fer la consulta el 9-N sinó que hi ha una determinació molt àmplia de totes les institucions catalanes i la societat catalana per dur-la a terme.

—**Hi ha algun pla B que no siguin les plebiscitàries?**

JORDI PUJOL

dia que volem votar. Per això aprovarem la llei de consultes. El D-1, que és el dia que hem de guanyar la majoria, aquesta és la clau de volta. Si, finalment volem que siguin les urnes qui decideixin, la nostra prioritat com a partit és eixamplar aquesta majoria. Que sigui irreplicable perquè l'única clau d'accés que tenim a la llibertat és que sigui una majoria expressada per les urnes. El dia D+1, amb els instruments que hem de tenir construïts o preparats perquè l'endemà l'Estat sigui viable –que, en bona mesura, són els 18 informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional–. I el dia D+1+1, que és com ens imaginem el nou país. Nosaltres tenim l'oportunitat de reforçar allò que hem estat capaços de fer amb moltes coses i, en altres coses, començar de zero. Això és apassionant. I és un element que activa molt la ciutadania catalana: poder construir un nou país i un país millor. Treballem en els quatre eixos. De vegades ens capfiquem en el dia D, però tan important és el dia D com el dia D-1 (fer possible la majoria favorable al nou Estat) i el D+1 (a la perplexa Europa hi ha un país que té un projecte

per poder-los construir; en bona part els haurem de tenir acabats des del primer moment, com la Hisenda pròpia, per exemple. Per això cal que hi hagi algú que, en plena crisi, ha de construir els elements que ens permetin que el dia D+1 sigui viable.

—**Per això el president Mas insisteix que la legislatura acaba el 2016?**

—Com a opció de final, però evidentment és difícil anar a un escenari de declaració de l'Estat català –sigui després d'una consulta o d'unes plebiscitàries– sense alguns elements d'aquest D+1 mínimament consolidats. No cal que estiguin tots al cent per cent, però alguns sí: per exemple, la viabilitat financera del nou Estat, que té dues potes: una, la Hisenda pròpia i l'altra, tenir accés a liquiditat. Això vol dir que cal un crèdit pont, de naturalesa internacional, o un mecanisme d'inversió molt potent que et doni liquiditat per poder afrontar els primers mesos del nou Estat. I poder pagar la nòmina dels treballadors públics; poder fer front al deute, poder fer front al pagament de proveïdors; poder transferir diners als ajuntaments per fer polítiques socials. És potser la clau més rellevant del dia D+1. Si els primers mesos quedem encallats i el nou Estat continua depenent de les transferències de Madrid, el procés queda avortat. Aquesta és la gran responsabilitat que tenim. La societat civil, que és molt important en aquest procés, no ho pot fer. Això ho han de fer els poders públics.

—**Espereu també una proposta contra rellotge de Rajoy entre l'11 de setembre (no la farà abans perquè el carrer no la hi rebutgi de bon començament) i el 9 de novembre?**

—En paràmetres europeus, homologables i democràtics, l'hauríem d'esperar; però en paràmetres d'aquesta Espanya centralista i recentralitzadora és difícil esperar-la. Però és clar que, si finalment arriba l'oferta, s'haurà de votar aprofitant la pregunta que han pactat els partits catalans...

—**Es canvia la pregunta?**

—Si ofereixen una nova opció –allò que se'n diu tercera via, que només pot venir de Madrid–, que es voti al costat de la independència. I a Convergència ho tenim molt clar: independència.

Àlex Milian

“Garantir la liquiditat del nou Estat és potser la clau del dia D+1”

—Les plebiscitàries, bàsicament, són un mecanisme per aprofitar les urnes per fer allò que, en principi, s'havia de fer. Ara ens hem de centrar a votar el 9-N i en una altra cosa, que és el que està fent el Govern de Catalunya –i això la ciutadania ho ha de saber–: el nou Estat es construeix des de l'autonomia. Hi ha eines d'Estat que són fonamentals per garantir el dia D+1 que hem de construir des d'ara mateix. Això vol dir Hisenda pròpia, vol dir elements de seguretat jurídica, vol dir control d'infraestructures estratègiques... Tots aquests elements es construeixen des de l'autonomia o no hi ha recorregut. Per tant cal que hi hagi algú que assumeixi la responsabilitat d'una autonomia molt malmesa. Aquesta és la responsabilitat que assumim.

—**El dia D+1 s'està preparant, doncs?**

—Ens plantegem el procés des de quatre escenaris diferents: el dia D, el

tan il·lusionant com el de Catalunya per construir un nou país, un país millor).

—**Quin temps ha de passar entre el dia D i el dia D+1, és a dir, aquest interval de construir el nou Estat des de l'autonomia?**

—En el cas d'Escòcia, ells diuen que passaran 18 mesos. Des que guanyen el referèndum fins que no es construeix el nou Estat passen 18 mesos. Què fan durant els 18 mesos: u, negocien amb el govern britànic (actius i passius); dos, negocien amb la comunitat internacional el reconeixement com a país i l'entrada a la UE; i tres, acaben de perfeccionar i construir els elements d'Estat del D+1.

—**I a Catalunya?**

—Aquí, en la mesura que difícilment pot haver-hi aquest punt de negociació civilitzada amb l'Estat espanyol, la diferència entre el D i el D+1 haurà de ser més curta. Per tant els instruments del D+1 no tindran tant temps com Escòcia